

שוויון בנטל

יצא שביליתי סוף שבוע ארוך באחת המחלקות הפנימיות בסורוקה. מיטה זרה, שירותים ומקלחת משותפים מאד, אוכל של בית חולים, מלא שכנים בחדר, כולם זרים, חלקם מוזרים. שיעולים מסביב (ואצלי), ביקורי אחיות ורופאים מסביב לשעון. לא משהו שלא תיארם לעצמכם.

אתה נקרע, באחת, משגרת העבודה, המשפחה והבילויים ונזרק לתרחיש חדש - ישן. זה מזכיר לך משהו שהכרת בצעירותך: הבגדים האחידים, המסדרים המקצועיים, חלוקת המשתתפים לממונים וכפיפים, האנונימיות והמשמעת הנוקשה.

כמה טוב שלרוטינה חמורת הסבר יש, פה ושם, משבים מרעננים: עדן שמראינת אותי בקבלה למחלקה ומתעניינת בחיור מקסים בהרגלי השתייה שלי, אולגה שמסדרת לי ארוחת שבת באישון ליל, ד"ר ששמו בוודאי שמור במערכת שמודיע לי, כבדרך אגב, איך אני אנהג מעתה והלאה, כל חי. פיסגה מקומית של שמחת חיים הושגה בסיוע ברושור של "הכללית", שתלוי מול חדרי ומציג את הקולקציה הצבעונית, החדשה והצעירה של סדינים ושל בגדי המאושפזים; הכללית קוראת לנו "להתאשפז בסטייל ולחוש חווית אשפוז אופטימית".

גיחכתם? אז, בואו אגיד לכם משהו: אנחנו - הצוות הרפואי, המאושפזים וברוב המקרים גם המלווים שלנו בפלנטה על שם סורוקה בבאר שבע, משחקים אמנם על פי הכללים היבשושיים של המוסד הרפואי ומקבלים עלינו את הפרוצדורות החוסמות מקוריות וצביון אישי. אבל בנושא אחד אנחנו גאים: בשותפות הגורל ובאחריות האנושית, ביחד שקשה לאתר אותו בסביבות חיים אחרות של החברה הישראלית, משהו מזה ניתן למצוא באקדמיה. הצוות הרפואי מורכב מערבים מהצפון ובדוויים מקומיים, בני העלייה מחבר העמים וכן, גם ילידי הארץ. החולים באים מכל מגזרי האוכלוסייה. כולנו משתפים פעולה בנסיבות מאתגרות במיוחד, לעתים במצבים מביכים, דורשי חשיפה, השמורה, בדרך כלל, לבני משפחה או לחברים קרובים.

בסורוקה מצאתי פינה בה מתגשם חזון הנורמליות של מייסדי הציונות: היות מדינתנו של העם היהודי מדינה מתוקנת, מדינת כל אזרחיה.

אלון שוסטר

מתוך עיתון המועצה חודש מרץ